

Slovenska
filharmonija
Glasbena galerija

FKK

FKK 3

Sezona 2023/24

**Za
mlade**

FKK 3 Sezona 2023/24

29. februar in 1. marec 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Za mlade

Orkester Slovenske filharmonije

Douglas Boyd *dirigent*

Patricija Avšič *violina*

Ana Dolžan *koncertna mojstrica*

Jurij Mihevec (1805–1882)

Uvertura k čarobni igri Vilinsko dete

Henryk Wieniawski (1835–1880)

Koncert za violino in orkester št. 1
v fis-molu, op. 14

Allegro moderato

Preghiera: Larghetto

Rondo: Allegro giocoso

Johannes Brahms (1833–1897)

Simfonija št. 1 v c-molu, op. 68

Un poco sostenuto – Allegro

Andante sostenuto

Un poco allegretto e grazioso

Adagio – Più andante – Allegro non troppo, ma con brio

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Zapuščino **Jurija Mihevca** glasbeno zgodovino opisje tehta z mešanimi občutki. Rodil se je družini »malih podjetnikov«, ki je poleg upravljanja gostilne trgovala tudi z žitom, in pričakovanja za potomca dokaj premožnih meščanov so bila visoka. Oče je sicer privolil, da se kljub ne najboljšim ocenam pri rednem pouku nadarjenega sina vendarle vpiše tudi v ljubljansko državno glasbeno šolo, po končani gimnaziji pa ga je napotil na študij prava na Dunaju. No, že zelo kmalu je mladi Jurij v cesarskem mestu raje kot med klopi na pravni fakulteti zavil na konservatorij; po tem, ko je svojo odločitev v pismih obelodanil očetu, si do konca življenja nista več izmenjala besede, pa tudi prenekateri sorodniki zanj niso več želeli slišati.

Tako je Jurij Mihevec postal »gastarbajter«. Iz pričevanj in ohranjenih pisem je mogoče razbrati, da je bil to vsaj samozavesten, če ne tudi nekoliko prepotenten mlad mož, trdno odločen, da kot skladatelj in pianist najde svoje mesto na dunajskem glasbenem trgu. Četudi njegova klavirska igra ni bila blesteča, je iz ohranjenih koncertnih napovednikov mogoče razbrati, da se je sprva dokaj uspešno prodajal kot izurjen improvizator. Večino njegovih sporedov so obsegale obdelave znanih opernih melodij (verjetno si jih je zapisoval vnaprej), njegov značilni pianistični podpis pa je predstavljala igra s komolcem, ki mu je omogočala tri- ali štiriročno igranje in katere se je priučil po tem, ko so mu levo roko nekoliko pohabile koze, ki jih je prebolel v otroštvu. Mihevčevi nastopi so bili torej svojevrstno glasbeno cirkusantstvo, podprto s preigravanjem dunajskemu občinstvu dobro poznanih napevov. S tem si je nakopal nemalo jedkih zapisov dunajskih koncertnih

kritikov, branikov »dobrega okusa«, zato si je spretni Mihevec na svojo stran pridobil nekega novinarja pri dunajskem kulturnem vestniku *Allgemeine Theaterzeitung*, ki je dokaj redno hvalil njegovo delo. Prekanjena je bila tudi odločitev za skladanje žalne skladbe, ki jo je spisal ob smrti cesarja Franca I., saj je ta zaradi žalobne priložnosti kritikom preprečila grajo, Mihevcu pa prinesla nekaj prepotrebni točk na avstrijskem dvoru.

Ne samo da je Mihevec znal krmariti med mnenjskimi institucijami, razumel je tudi, da pozornosti na zasičenem dunajskem glasbenem trgu ne žanjejo le dovršene skladbe in izvedbe, temveč tudi skladateljeva fama, mitologija, ki se jo da elegantno krojiti v svoj prid. Tako je poznejšim biografom nemalo težav predstavljal enciklopedični zapis, ki pravi, da naj bi v letih pred smrtma Beethovna in Schuberta Mihevec prijateljeval kar z obema, četudi ga ni najti niti v enem samem viru v povezavi z dunajskima skladateljskima velikanoma. Možno je, da mu je Schubert res stisnil roko po izvedbi ene izmed njegovih skladb, a tudi za to nimamo nobenih dokazov.

Po dveh dokaj uspešnih ljubljanskih koncertih in še nekaj dodatnih poskusih, da bi se dokončno uveljavil kot pianist na Dunaju, je po novi salvi pikrih kritik na njegov račun v avstrijskem časopisju Mihevec leta 1839 dokončno sklenil, da se bo posvetil le še skladateljskemu poklicu ter zasebnemu poučevanju aristokratske in meščanske mladine. Že dolgo je namreč njegovo pianistično kariero finančno omogočala predvsem skladateljska spretnost, ki pa ni izhajala iz nadstandardne kompozicijske

veščine, temveč prej iz Mihevčevega preciznega opazovanja estetskih intuicij ter izvajalskih zmožnosti tistih, ki so svoje premoženje zapravljali tudi za muzikalije. Skladbe je večinsko namenjal klavirju, najbolj razširjenemu glasbilu v meščanskih domovanjih in salonih, zasnoval pa jih je na način, da od izvajalcev niso zahtevale pretiranih izvajalskih spretnosti, vendar so kljub temu ciljale na efekt virtuoznosti, s čimer so lahko manj okretni pianistke in pianisti posnemali grandiozno klavirsko igro, s katero sta tisti čas občinstva navduševala denimo Liszt in Chopin. Tako je svoje skladbe oglaševal ne le kot »briljantne variacije, temveč tudi ne preobložene s težkočami«, nadeval jim je sentimentalne poetične naslove (*Ptičja aleluja*, *Potovanje v deželo sladkarij*, *Samostanske lastovice*, *Zvezdini poljubi ...*) in skrbel, da so bile naslovnice partitur še posebej lično oblikovane. O uspešnosti tovrstnega poslovnega modela priča kar 50 ponatisov partiture *Ptičji poljubi*, op. 120, kar še danes velja za rekord katerega izmed slovenskih skladateljev.

Mihevca v dunajskem obdobju torej spoznamo kot drznega svobodnega umetnika, ki je manko kompozicijske in izvajalske veščine nadoknadil s seznanjenostjo z glasbenim poslom in karizmatičnim nastopom v krogih premožnih. Vse te odlike so mu olajšale tudi selitev v Francijo, kjer je preživel drugo polovico svojega življenja. Na pariškem glasbenem trgu je vladala še ostrejša konkurenca kot na dunajskem, vendar se je Mihevcu s prodajo svojih klavirskih del

in poučevanjem uspelo dobro preživljati, med meščanstvom in aristokracijo pa si je znova hitro uspel pridobiti dobrotnike. Udarec za njegov status je prinesla šele francosko-pruska vojna, ko je prodaja muzikalij razumljivo usahnila, postopoma pa je začelo pešati tudi skladateljevo zdravje. V zadnjih letih je zanj skrbela njegova dolgoletna mecenka grofica de Vaucouleurs, ki je s prošnjami v njegovem imenu večkrat pisala tudi v Ljubljano, a odziva nikoli ni prejela. Mihevec, ki je vse življenje bival dostojno, je umrl obubožan in počiva v družinski grobnici rodbine de Vaucouleurs v francoskem Mennecyju brez epitafa – imena revnega meščana aristokrati pač niso mogli navesti poleg svojih nazivov, tako je vsaj velel običaj v tistem času.

Na nocojšnjem sporedu bomo slišali edino ohranjeno Mihevčevo delo za orkester, ***Uverturo v čarobno igro Vilinsko dete***, dvodejanko, ki je nastala zgodaj (1828), torej v času, ko se je skladatelj že ustalil na Dunaju. Četudi se preostanek partiture ni ohranil, vemo, da je šlo za spevoigro, priljubljeno komično gledališko zvrst z govorjenimi dialogi in pétimi točkami. Sama glasbena zgradba uverture Mihevčev opus celo postavlja v nekoliko drugačno luč: muzikolog dr. Gregor Pompe je denimo ovrednotil, da uvertura »izkazuje izrazite simfonične poteze (počasen uvod, dve temi, obrisi sonatne forme), celo kontrapunktični brio beethovnovskih razsežnosti, kar omogoča špekulacije tudi o nekoliko višji vrednosti drugih glasbenih točk, ki se niso ohranile«. Dodelanost glasbenega stavka pa spevoigri ni prinesla uspeha, v kritiki preberemo: »V gledališču v Leopoldovem predmestju je *Vilinje dete*, čarobna igra v dveh dejanjih od [libretista] Meisla z glasbo

od Georga Micheuza, klavirno preživela le nekaj večerov. Nepoznani skladatelj izgleda naravno nadarjen; nekaj podlage ima.«

Zveliko manj napori se je v francoski prestolnici na sam panteon glasbenikov svojega časa povzpela Poljak **Henryk Wieniawski**. Tudi on je izhajal iz premožnega meščanskega okolja, a je za razliko od Mihevca užival polno podporo staršev na svoji glasbeni poti. Ker je mladi Henryk izkazoval nadarjenost za violinsko igro brez primere, ga je oče iz rodnega Lublina pospremil v Pariz in odgovorne uspel prepričati, da osemletnega štipendista ruskega carja v uk izjemoma sprejmejo štiri leta prej, kot bi to zapovedovala siceršnja politika konservatorija. Po treh letih je nastopil na tekmovanju, ki je obenem veljalo za maturitetni preizkus, in »mali Poljaček«, kot so ga klicali, je prekosil vse starejše kolege in s tem postal najmlajši absolvent v zgodovini Pariškega konservatorija.

Večino življenja je Wieniawski nato preživel na koncertnih odrih, utemeljeno se ga je prijela primera s Paganinijem, za dopolnitev repertoarja svojih nastopov pa je že zelo kmalu pričel tudi skladati. Marsikatera takratna glasbena eminenca je ob ogledu kompozicij celo podvomila, da bi docela zrel skladateljski jezik lahko prišel izpod tako mladega peresa. Tudi dandanašnja glasbena stroka večkrat zapiše, da opus Wieniawskega odlikuje redko videna uravnoveženost med kompozicijsko tehtnostjo in virtuoznostjo, ki jo v tem obdobju dosegajo maloštevilni solisti-skladatelji. Med drugimi lahko to spretnost zaznamo prav v **Koncertu za violino in orkester št. 1 v fis-molu, op. 14**, ki ga je končal pri

Henryk Wieniawski

sedemnajstih (nocojšnja violinistka je dve leti mlajša!) – orkestrski delež je domala enakovreden solistovemu, izpiljena skladateljska tehnika se odraža v preudarni obdelavi obeh melodij v težiščnem prvem stavku, oblikovni razmislek pa je botroval tematski povezanosti med stavki, saj sta stranski témi uvodnega *Allegra* in sklepnega *Rondoja* izpeljani iz glavne melodije osrednjega *Larghetta*.

Nadarjenost pa ima svojo ceno: do usodnega štiriinštiridesetega leta je Wieniawski prepotoval polovico sveta, kot koncertni mojster služboval v carjevem orkestru v Petrogradu, se udeleževal v preštevilnih komornih sestavih, pomagal pri ustanovitvi prvega ruskega konservatorija in se s pianistom Antonom Rubinsteinom odpravil na turnejo po ZDA, kjer sta v le osmih mesecih odigrala 215 koncertov v 60 mestih na ameriški vzhodni obali (šest do sedem koncertov na teden, včasih tudi po nekaj nastopov na dan). Ko je Rubinstein razumljivo omagal, je Wieniawski s turnejo nadaljeval še dodatno leto in tudi po vrnitvi iz Novega sveta se je znova nemudoma vrgel v neumorni koncertni ritem, zraven pa prevzel še poučevanje violine v Bruslju. Tri leta pred smrtjo se je sredi izvajanja svojega violinskega koncerta zgrudil na odru, vendar je že v naslednjih dneh nastopil še štirikrat ter brez pomislekov sprejemal povabila na nove in nove turneje. Srce ga je dokončno izdalo sredi niza koncertov po južni Rusiji.

Če je Mihevcu šlo za preživetje in ohranitev svojemu stanu primernih gmotnih standardov, Wieniawskemu za razkazovanje dih jemajočih violinskih zmožnosti in gonje za premoženjem, pa se zgodba **Johannesa Brahmsa** običajno pne okoli njegovih skladateljskih tegob, četudi je do leta 1876, ko je pri dvainštiridesetih končal *Simfonijo št. 1 v c-molu, op. 68* in z njo dokončno zaslovel še izven nemških meja, tudi on prestal povsem tuzemske vzpone in padce.

Zgodba *Simfonije št. 1* res ponazarja dobo, ki je umetnost tako rekoč religiozno postavljala višje od življenja. Brahms je bil namreč šele v svojih zgodnjih dvajsetih, ko ga je bržda najvplivnejši glasbeni kritik nemškega prostora Robert Schumann v svojem časopisu razglasil za »izbranca, ki bo idealno izrazil najvišji duh časa«, za »mladeniča, ob čigar zibki so stražo držale miline in junaki starih epoh«. Ta zapis je izšel četrstoletja po Beethovnovi smrti in jasno je bilo, da nemško govoreči svet vneto išče vrednega naslednika mojstrovega opusa. Kakšno breme je mlademu in domala patološko samokritičnemu Brahmsu predstavljala ta prerokba! Z izjemnimi solističnimi in komornimi skladbami ter samospevi je vedno znova navduševal nemška občinstva, a orkestra se je loteval redko in izredno previdno. Rokovanje s simfoničnim sestavom, v prvi vrsti z žanrom simfonije, je namreč vsaj od Beethovna naprej obveljalo za zadnji preizkusni kamen, za medij, znotraj katerega naj skladatelj dokončno pokaže vse karte in se s tem povzdigne med največje ali pa naj se v skladanju štirih simfoničnih stavkov izkažejo razpoke in manki posameznega skladateljskega peresa. Schumann se je že malo po tem, ko je spoznal mladega skladatelja, spraševal: »Kje je Johannes? Ali še

Johannes Brahms

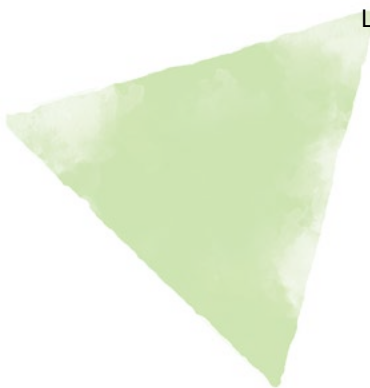
ni pripravljen, da mu zazvenijo timpani in trobente? [...] Moral bi napisati nekaj takega kot Beethoven.« Zato ne čudi, da je Brahms slabi dve desetletji pozneje in še štiri leta pred premiero svojega simfoničnega prvenca dirigentu Hermannu Leviju v pismu sporočil: »Nikoli ne bom napisal simfonije! Ne moreš si misliti, kako je, če vedno slišiš takega velikana [Beethovna] hoditi za seboj.«

Danes je jasno, da moramo različna Brahmsova dela, ki jih je končal v svojih poznih tridesetih, bržkone obravnavati kot pretanjene študije skladateljskih postopkov in oblik, ki jih je pozneje pretopil v **Simfonijo št. 1 v c-molu, op. 68**. Brahmsov velik tehnični uspeh, ki je na skladatelje vplival še globoko v dvajseto stoletje, je bila motivično-tematska enovitost, ki jo je občudoval že pri Beethovnu in jo je v svojem opusu še zaostрил, v *Prvi* pa se nam prvič razkaže v največjem, simfoničnem formatu. Skladatelj si torej prizadeva, da bi najmanjše drobce, motive, prepletel v mrežo medsebojnih odnosov, da bi iz fragmentov sestavil veliko celoto. Poslušalčevo uho naj bo nocoj pozorno na te osnovne glasbene enote, ki jih lahko spozna že v uvodnih odsekih prvega stavka, v ritmičnih, melodičnih ter barvnih variacijah, razčlembah, združevanjih in preobrazbah pa ga bodo vodile skozi celotno tri četrt ure trajajoče delo.

Četudi je Brahms vnaprej ocenil, da je njegova *Prva simfonija* »dolga in ne pretirano prikupna«, je bila nestrpno

pričakovana premiera v Karlsruheju zmagoslavna. Delo, ki je bilo v nastajanju kar poldrugo desetletje, so kritiki označili za najpomembnejšo orkestrsko skladbo po Beethovnovi smrti, odmevala je pripomba znamenitega dirigenta Hansa von Bülowa, ki je *Simfonijo št. 1* označil kar za Beethovnovo »Deseto«. Tega ni storil brez razloga – delo se večkrat vzporeja z Beethovnovo *Simfonijo št. 5 v c-molu* zaradi izbire iste tonalitete in vseprežemajočega dela z motivom, v himničnem finalu pa so že prvi poslušalci zaslišali aluzijo na *Odo radosti* iz *Devete*. Dobrih dvajset let po omenjenem Schumannovem komentarju so timpani in trobente torej zazveneli; Brahmsu je pero steklo in v naslednjih enajstih letih je končal še tri preostale simfonije, pa tri koncertne skladbe in dve uverturi ter se zavihtel ob bok »velikanu, ki je hodil za njim«. Poleg Bacha in Beethovna »tri B-je« nemške glasbene tradicije pregovorno dopolnjuje še Johannes Brahms.

Lovrenc Rogelj

Douglas Boyd

dirigent

Foto: Jean-Baptiste Millot

Britanski dirigent **Douglas Boyd** se je rodil v Glasgowu na Škotskem. Oboe je sprva študiral na londonski Kraljevi akademiji za glasbo pri Janet Craxton, nato je s študijem nadaljeval pri Mauriceu Bourgueu v Parizu. Je ustanovni član Komornega orkestra Evrope (COE), v katerem je bil v letih 1981–2002 prvi oboist.

Bil je glasbeni direktor Pariškega komornega orkestra in zasedbe Manchester Camerata, šef dirigent Glasbenega kolegija Wintherthur v Švici, glavni gostujoči dirigent Simfoničnega orkestra v Koloradu in komornega orkestra City of London Sinfonia ter umetniški sodelavec

Komornega orkestra Saint Paul iz Minnesote, trenutno pa je umetniški vodja Opere Garsington.

Leta 2020 je za glasbene zasluge prejel prestižno nagrado – veliko medaljo mesta Pariz (Grand Vermeil Médaille de la Ville de Paris).

V zadnjih letih je dirigiral vsem orkestrom BBC-ja, londonskemu orkestru Philharmonia, Simfoničnemu orkestru mesta Birmingham, Simfoničnemu orkestru iz Bournemoutha, orkestru Royal Northern Sinfonia, Bergenski filharmoniji, Simfoničnemu orkestru iz Gävleja, Finskemu radijskemu simfoničnemu orkestru, Lyonskemu nacionalnemu orkestru, Orkestru Tonhalle iz Züricha, Budimpeškemu festivalskemu orkestru, orkestru salzburškega Mozarteuma, Orkestru Slovenske filharmonije, Orkestru Gürzenich iz Kölna ter Sydneyjskemu, Melbournskemu in Adelajdskemu simfoničnemu orkestru.

Kot operni dirigent je sodeloval z operno hišo Glyndebourne, Züriško opero, Opero North, Potsdamsko zimsko opero in Opero Garsington. Leta 2023 je z baročnim orkestrom The English Concert izvedel *Seviljskega brivca*, posnetek katerega je dostopen na spletnem portalu Opera Vision.

Njegova obsežna diskografija vključuje posnetke vseh Beethovnovih simfonij z zasedbo Manchester Camerata, Schubertovih simfonij s Komornim orkestrom Saint Paul ter več posnetkov, ustvarjenih z Glasbenim kolegijem Wintherthur. Poleg tega je s Pariškim komornim orkestrom posnel simfonije Josepha Haydna in album *Intuition*, ki je za založbo Erato nastal v sodelovanju z violončelistom Gautierjem Capuçonom.

Patricija Avšič

violinistka

Foto: Janez Marolt

Patricija Avšič, rojena leta 2008, se je pri petih letih začela učiti violino pri očetu in že po prvem letu igranja pokazala velik talent. Komaj osemletna je prvič nastopila kot solistka s Simfoničnim orkestrom Cantabile, že leto zatem pa se je s tem sestavom predstavila tudi v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma.

Marca 2021 je z izvedbo Paganinijevega *Koncerta št. 1 v D-duru, op. 6* uspešno opravila sprejemni izpit na Univerzi za glasbo in uprizoritveno umetnost v Gradcu in bila sprejeta v razred Borisa Kuschnirja, leto kasneje pa je bila sprejeta tudi na Zasebno univerzo za glasbo in umetnost mesta Dunaj, kjer jo prav tako poučuje Boris Kuschnir.

Je nagrajenka številnih violinskih tekmovanj. Osvojila je prva mesta in nagrade na mednarodnih violinskih tekmovanjih Jenő Hubay, Jankelevič in Leonid Kogan ter na tekmovanju Virtuozí V4+. Leta 2021 je sodelovala tudi na prestižnem mednarodnem glasbenem festivalu Arsonore v Avstriji, nastop na njem pa ji je omogočil snemanje za avstrijski ORF.

Kot solistka je nastopila z več orkestri, med njimi so Filharmonija Baden-Baden, Južnočeški filharmonični orkester in Komorni orkester Anima Musicae iz Budimpešte, pa tudi na dveh koncertih s Plácidom Domingom.

Igra na vrhunsko violino C. F. Landolfija, ki jo je prejela na izposajo kot zmagovalka tekmovanja Zasebne univerze za glasbo in umetnost mesta Dunaj.

A large, light green, watercolor-style triangle pointing downwards, located in the bottom right corner of the page.

Marec, april 2024

SMS 4

Za razvedrilo

7. in 8. marec 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Gordan Nikolić *violina in glasbeno vodstvo*

Céline Flamen *violončelo*

Spored:

Johannes Brahms: Koncert za violino, violončelo in orkester v a-molu, op. 102

Felix Mendelssohn Bartholdy: Simfonija št. 4 v A-duru, op. 90, »Italijanska«

SIM 3

Sobotna izobraževalna matineja

16. marec 2024 ob 11.00

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Predstavitel skladatelja Lojzeta Lebiča

in njegove skladbe *Glasba Queenslanda*

SOS 3

Za slavljenca

20. marec 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Matthias Hermann *dirigent*

Slovenska
filharmonija

Spored:

Richard Wagner: Predigra k operi Lohengrin

Bernd Alois Zimmermann: Stille und Umkehr

Lojze Lebič: Glasba Queenslanda

Morton Feldman: Coptic Light

Richard Wagner: Predigra in zbor iz 3. dejanja
opere Lohengrin »Z zvestobo vodena, stopata tja«

PVC 5

Za razmislek

24. marec 2024 ob 19.30

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor Slovenske filharmonije

Mešani mladinski pevski zbor

I. gimnazije v Celju

Stephen Layton *dirigent*

Harrison Cole *orgle*

Ana Potočnik *mezzosopran*

Peter Grdadolnik *bariton*

Spored:

Maurice Duruflé: Štirje moteti na gregorijanske teme

Maurice Duruflé: Oče naš

Francis Poulenc: Pozdravljena, Kraljica

Maurice Duruflé: Preludij in fuga na ime Alain, op. 7

Maurice Duruflé: Requiem, op. 9

FKK 4

Za post

28. in 29. marec 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester in Zbor Slovenske filharmonije

Komorni zbor KGBL

Grete Pedersen *dirigentka*

Marita Sølberg *sopran*

Yngve Søberg *bariton*

Spored:

Johannes Brahms: Nemški rekviem, op. 45

SMS 5

Za vse po vrsti

4. in 5. april 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Joel Sandelson *dirigent*

Boris Brovcin *violina*

Spored:

Lucijan Marija Škerjanc: Svečana uvertura

Peter Iljič Čajkovski: Koncert za violino in orkester
v D-duru, op. 35

Edward Elgar: Simfonija št. 1 v As-duru, op. 55

SMS 4 Same
mogočne
skladbe

Za razvedrilo

7. in 8. marec 2024 2023 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

**Orkester
Slovenske
filharmonije**

Gordan Nikolić
*violina in
glasbeno vodstvo*

Céline Flamen
violončelo

Spored:

Johannes Brahms:
Koncert za violino, violončelo
in orkester v a-molu, op. 102

Felix Mendelssohn Bartholdy:
Simfonija št. 4 v A-duru, op. 90,
»Italijanska«

Nakup vstopnic:

**Informacijsko središče
Cankarjevega doma**

Prešernova cesta 10,
podhod Maxija, Ljubljana

T: +386 1 2417 299 / 300

E: vstopnice@cd-cc.si,
tickets@cd-cc.si

Spletni nakup:

www.cd-cc.si

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

euoplakat

SiolNET.

DRUŽINA

TAM TAM

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na info@filharmonija.si.

Koncertni list Slovenske filharmonije
Filharmonični klasični koncerti – FKK 3
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc
Umetniški vodja ZSF: Gregor Klančič
Avtor spremne besede: Lovrenc Rogelj
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, februar 2024

Redakcija koncertnega lista je bila
končana 26. februarja 2024.

ISSN 2350-5117

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

Slovenska
filharmonija